ସମାନାନ୍ତର ସତର୍କବାଣୀ — ପାଞ୍ଚମ ସଂଖ୍ୟା

ଯିହୁଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହଙ୍କ ଉନ୍ମୋଚନ: ମହା ବିବାଦର ସମାପନୀ ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା

Jeff Pippenger
2023-08-08

ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେହି ପାଠ୍ୟାଂଶକୁ ଆଲୋଚନା କରୁଛୁ, ଯାହା ଅବତରଣକାରୀ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ୧୦ରେ ଥିବା ଦୂତରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟରେ ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରେ, ସେଠାରେ ପରାକ୍ରମଶାଳୀ ଦୂତରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ "ଶୟତାନଙ୍କ ସହିତ ମହା ବିବାଦର ଅନ୍ତିମ ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ସେ ଯେ ଭୂମିକା ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି" ତାହାକୁ ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଡାହାଣ ପାଦ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଏବଂ ବାମ ପାଦ ଶୁଷ୍କ ଭୂମି ଉପରେ ରଖିଥିଲେ, ସେ ଯେ "ସ୍ଥିତି" ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ତାହା "ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତାଙ୍କର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ଓ ଅଧିକାରକୁ ସୂଚିତ କରେ।" ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ "ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ" ଡାକିଲେ, ସେ "ଡାକିଲେ" "ଯେପରି ସିଂହ ଗର୍ଜନ କରେ।"

"ମହା ସଂଘର୍ଷର ସମାପନୀ ଦୃଶ୍ୟମାନରେ" ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନତାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବେ; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନତାକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ସେ ଯିହୁଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ଭାବରେ ତାହା କରନ୍ତି।

> ଯୋହନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଦ୍ଧାରକଙ୍କୁ "ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ" ଏବଂ "ଯେପରି ବଧ କରାଯାଇଥିଲା ଏମିତି ଏକ ମେଷଶାବକ"ର ପ୍ରତୀକମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 5:5, 6। ଏହି ପ୍ରତୀକମାନେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମବଳିଦାନମୟ ପ୍ରେମର ଏକତାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। ଯିହୂଦାର ସିଂହ, ଯିଏ ତାଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟଙ୍କର, ସେହି ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଏବଂ ବିଶ୍ୱସ୍ତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମେଷଶାବକ ହେବେ।" ଆକ୍ଟସ୍ ଅଫ୍ ଦ ଆପୋଷ୍ଟଲ୍ସ, 589।

ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ଭାବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ତାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ସମୟାନୁସାରେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବା ଏବଂ ମୁଦ୍ରାମୁକ୍ତ କରିବା—ଏହି ଉଭୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଧାର କରେ। ମାନବୀୟ ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ଶେଷ ହେବାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ, ଯେତେବେଳେ "ସମୟ ସନ୍ନିକଟ" ହେବ, ସେତେବେଳେ "ଯାହା କି ସିଘ୍ର ଘଟିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ" ସେହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଥିବା ଏକ ବିଶେଷ ବାଇବେଲୀୟ ସତ୍ୟର ମୁଦ୍ରାମୋଚନ ହେବ।

> ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ, ଯାହା ତାଙ୍କର ସେବକମାନଙ୍କୁ ସେଇ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଦେବତା ତାଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ଶୀଘ୍ର ଘଟିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ; ଏବଂ ସେ ନିଜ ଦୂତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାହା ପଠାଇ ନିଜ ସେବକ ଯୋହନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନମାଧମରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ; ସେ ଦେବତାଙ୍କ ବାକ୍ୟର, ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟର, ଏବଂ ସେ ଯାହା କିଛି ଦେଖିଥିଲେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଲେ। ଧନ୍ୟ ସେ, ଯେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ବାକ୍ୟ ପାଠ କରେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଧନ୍ୟ, ଯେମାନେ ତାହା ଶୁଣନ୍ତି ଓ ଏହାରେ ଲିଖିତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ପାଳନ କରନ୍ତି; କାରଣ ସମୟ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 1:1–3।

ଯେବେ "ସମୟ" ଯାହା "ସନ୍ନିକଟ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ସେହିଟି ପ୍ରକୃତରେ ଇତିହାସରେ ଆସି ପହଞ୍ଚେ, ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ଆଶୀର୍ବାଦ ଉଚ୍ଚାରିତ ହୁଏ, ଯେମାନେ ପଢନ୍ତି, ଶୁଣନ୍ତି "ଏବଂ ତାହାରେ ଲିଖିତ କଥାମାନଙ୍କୁ ପାଳନ କରନ୍ତି।" ଏହି ବିଶେଷ ବାର୍ତ୍ତାଟି ସମୟ-ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ବାର୍ତ୍ତା, ଯାହାକି କେବଳ ସେତେବେଳେ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇପାରେ, ଯେବେ "ସମୟ ସନ୍ନିକଟ" ଥାଏ। ତାହାପରେ—ସେହି ସମୟରେ, ଏବଂ ତାହାର ପୂର୍ବରୁ ନୁହେଁ—ଲୋକମାନେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ "ଲିଖିତ କଥାମାନଙ୍କୁ" ପଢିବା, ଶୁଣିବା "ଏବଂ ପାଳନ କରିବା" ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହେବେ। ଯେବେ "ସମୟ ସନ୍ନିକଟ" ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଯେମାନେ "ପଢେ", "ଶୁଣେ" "ଏବଂ ତାହାରେ ଲିଖିତ କଥାମାନଙ୍କୁ ପାଳନ କରେ" ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଉଚ୍ଚାରିତ ଆଶୀର୍ବାଦ, "ଶେଷ ସମୟରେ" ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ଉନ୍ମୋଚନ ସହ ସମାନ୍ତରାଳ ଅଟେ।

> କିନ୍ତୁ ତୁମେ, ହେ ଦାନିଏଲ, ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କର, ଏବଂ ଶେଷ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ପୁସ୍ତକକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର; ଅନେକେ ଏପଟେ ସେପଟେ ଧାଉଥିବେ, ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ। ଦାନିଏଲ 12:4।

ଯେ "ଅନେକ" ଲୋକ "ଏପଟୁ ସେପଟୁ" ଦୌଡ଼ୁଛନ୍ତି, (ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଅଧ୍ୟୟନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ) ସେମାନେ ଏହା କରୁଛନ୍ତି "ଶେଷ ସମୟରେ," ଯେତେବେଳେ ଦାନିଏଲଙ୍କ "ପୁସ୍ତକ" ମଧ୍ୟରେ "ମୁଦ୍ରିତ" ରଖାଯାଇଥିବା "ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ" ଖୋଲାଯାଏ। କିନ୍ତୁ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର ଆଇନ ପରେ ସତ୍ୱରେ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀର କୁମାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏପଟୁ ସେପଟୁ ଦୌଡ଼ୁଛନ୍ତି।

> ଦେଖ, ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର କହୁଛନ୍ତି, ଏମିତି ଦିନ ଆସୁଛି ଯେ, ମୁଁ ଦେଶରେ ଏକ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଠାଇବି—ରୁଟିର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ପାଣି ପାଇଁ ତୃଷ୍ଣା ନୁହେଁ, ବରଂ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣିବାର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ। ତେବେ ସେମାନେ ସମୁଦ୍ରରୁ ସମୁଦ୍ରକୁ, ଉତ୍ତରରୁ ପୂର୍ବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଇଧରୁ ସେଧରେ ଧାଇବେ, କିନ୍ତୁ ତାହା ପାଇବେ ନାହିଁ। ସେହି ଦିନରେ ସୁନ୍ଦରୀ କୁମାରୀମାନେ ଓ ଯୁବକମାନେ ତୃଷ୍ଣାରେ ମୂର୍ଛିତ ହେବେ। ଯେମାନେ ସମରିଆର ପାପର ନାମରେ ଶପଥ କରନ୍ତି, ଏବଂ କହନ୍ତି, ହେ ଦାନ, ତୁମର ଦେବତା ଜୀବିତ ଅଛନ୍ତି; ଏବଂ, ବେଏରଶେବାର ପଥ ଜୀବିତ ଅଛି; ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପତିତ ହେବେ, ଏବଂ ଆଉ କେବେ ଉଠିବେ ନାହିଁ। ଆମୋଷ 8:11–14।

ସମାରିୟାର ପାପ ହେଉଛି ସେହି ପାପ, ଯାହା ଆହାବ ଓ ଯେଜେବେଲ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା; ଆହାବ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ, ଏବଂ ଯେଜେବେଲ କାଥୋଲିକ୍ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। କର୍ମେଲ ପର୍ବତରେ ଏଲିୟାଙ୍କ ସହ ହୋଇଥିବା ସମ୍ମୁଖୀନତାରେ ଯେଜେବେଲ, ଆହାବ ଓ ମିଥ୍ୟା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ ରବିବାର ଆଇନର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ରୂପ ଅଟନ୍ତି। ସେହି ସମ୍ମୁଖୀନତାରେ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଅପବିତ୍ର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ଥିଲେ—ବାଲର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ ଓ ଉପବନର ପୁରୋହିତମାନେ। ବାଲ ସେହି ଉପାସ୍ୟ ଦେବତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା; ଅନ୍ୟଟି, ଯାହା ଉପବନମାନଙ୍କରେ ପୂଜିତ ହୁଏଥିଲା, ସେ ହେଉଛି ଅଷ୍ଟାରୋଥ। ବାଲ ଜଣେ ପୁରୁଷ ଦେବତା ଥିଲା, ଏବଂ ଅଷ୍ଟାରୋଥ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଦେବୀ ଥିଲେ। ଏହି ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁରୁଷ ଦେବତା ରାଜ୍ୟକୁ, ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ଦେବୀ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଦାନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ସେହି ଦେବତାଙ୍କୁ ସମାରିୟାର ପ୍ରଥମ ରାଜା ଯେରୋବୋଆମ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ; ସେ ବେଥେଲ ଓ ଦାନ—ଉଭୟ ସ୍ଥାନରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁର ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ। ବେଥେଲର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହ, ଏବଂ ଦାନର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ବିଚାର; ଏହି ଦୁଇଟି ମିଶି ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ରାଜ୍ୟର ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର-ପାଳନର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପୂର୍ବରୁ ଘଟେ। ସେହି ଦୁଇ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁର ହାରୋଣଙ୍କ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା।

ଏକ ବଛୁରା ଏକ ପଶୁ, ଏବଂ ଏକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିମା ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି; ତେଣୁ ଆରୋନଙ୍କର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରା ଏବଂ ଯେରୋବୋଆମଙ୍କର ଦୁଇଟି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରା, ଉଭୟେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର ଆଇନର ବଳପୂର୍ବକ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ଘଟୁଥିବା ମଣ୍ଡଳୀ ଓ ରାଜ୍ୟର ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଯେରୋବୋଆମଙ୍କ ସନ୍ଦର୍ଭରେ, ସେହି ଦୁଇଟି ସହର ମଣ୍ଡଳୀ ଓ ରାଜ୍ୟର ସଂଯୋଗର ପ୍ରତୀକତ୍ୱ ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରେ, ଯାହାକି ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ପଶୁର ମୂର୍ତ୍ତି ବୋଲି ପରିଭାଷିତ କରାଯାଇଛି।

ବୀରଶେବାର ପ୍ରକାର ଅବ୍ରାହାମଙ୍କର ଚୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। "ବୀରଶେବା" ନାମର ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ ଉତ୍ପତ୍ତି ଏକୋଇଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ମିଳେ; ଏହା ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଯାହାକୁ ପ୍ରେରିତ ପୌଲ ତାଙ୍କ ସମୟରେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ ଯେ, ଉଦ୍ଧାର ପାଇବା ପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅବଶ୍ୟ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସୁନ୍ନତକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ। ପୌଲ ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ବୀରଶେବାର ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ ମିଳେ। ସେ ସେହି ଇତିହାସକୁ ଏକେଇ କାହାଣୀରେ ଥିବା ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଏବଂ ପରସ୍ପର ବିପରୀତ ଚୁକ୍ତି ବିଷୟରେ କହିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି। ପୌଲ ଦାସୀର ପୁତ୍ର (ଇଶ୍ମାଏଲ)ଙ୍କୁ ଏମିତି ଏକ ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରତିନିଧିରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ଯାହା ମାନବୀୟ ଶକ୍ତି ଉପରେ ଆଧାରିତ; ଏବଂ ସେ ଇଶ୍ମାଏଲଙ୍କୁ ଇସାହାକଙ୍କ ସହିତ ବିପରୀତତାରେ ରଖନ୍ତି, ଯିଏଙ୍କୁ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରତିନିଧିରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି। ବାଇବେଲର ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ବୀରଶେବାର ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଛି, ଏବଂ ପରେ ଇତିହାସରେ ପୌଲ ସେହି ଇତିହାସକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇତିହାସର ଏକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି, ଯାହାର ଚିତ୍ରଣ ବାଇବେଲୀୟ ଇତିହାସରେ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିଲା। ପୌଲ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିଲେ ଯେ ବାଇବେଲୀୟ ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୁଏ।

ଯଦ୍ୟପି ପାଉଲ ଆଦିପୁସ୍ତକ ଏକୋଇଶ ଅଧ୍ୟାୟର ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦକୁ ଦୁଇଟି ପରସ୍ପର ବିପରୀତ ନିୟମକୁ ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ତଥାପି ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଦେବତା ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ସହ ଦୁଇଟି ନିୟମ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପାଉଲ ଏହି ଘଟଣାରୁ ନିଷ୍କର୍ଷ କରିଥିବା ସେହି ଦୁଇଟି ନିୟମ ନୁହେଁ। ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଦେବତା ପୁନରାୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଯେ, ସେ ଇସ୍ହାକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ ଅନେକ ଜାତିର ପିତା କରିବା ବିଷୟରେ ନିଜ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୂରଣ କରିବେ; ଏବଂ ସେ ଏହାମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଯେ, ସେ ଇସ୍ମାଏଲଙ୍କୁ ଏକ ମହାନ ଜାତିର ପିତା କରିବେ। ଶାସ୍ତ୍ରର ଏକ ଅନୁଚ୍ଛେଦ, ଚାରିଟି ନିୟମର ଉଲ୍ଲେଖ, ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରରେ "ବେଏର୍ଶେବା" ଉଲ୍ଲେଖିତ ହୋଇଥିବା ଏହାହିଁ ପ୍ରଥମ ସମୟ।

> ଏହେତୁ ସେ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ କହିଲେ, "ଏହି ଦାସୀକୁ ଓ ତାହାର ପୁତ୍ରକୁ ତାଡ଼ିଦିଅ; କାରଣ ଏହି ଦାସୀର ପୁତ୍ର ମୋର ପୁତ୍ର, ଅର୍ଥାତ୍ ଇସ୍‌ହାକ ସହିତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବ ନାହିଁ।" ଏହି କଥା ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତାଙ୍କର ପୁତ୍ରର କାରଣରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଷାଦଜନକ ହେଲା। ତେବେ ଈଶ୍ୱର ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ କହିଲେ, "ସେହି ବାଳକର କାରଣରୁ ଓ ତୁମର ଦାସୀର କାରଣରୁ ଏହା ତୁମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବିଷାଦଜନକ ନ ହେଉ; ସାରା ତୁମକୁ ଯାହା କହିଛି, ସେହି ସବୁରେ ତାହାର କଥା ଶୁଣ; କାରଣ ଇସ୍‌ହାକରେ ତୁମର ବଂଶ ନାମକରଣ ହେବ। ଏବଂ ଦାସୀର ପୁତ୍ରଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଜାତି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବି, କାରଣ ସେ ତୁମର ବଂଶ।" ତାହାପରେ ଅବ୍ରାହାମ ପ୍ରଭାତେ ଶୀଘ୍ର ଉଠି ରୁଟି ଓ ଜଳଭରା ଗୋଟିଏ ଚମଡ଼ା ପାତ୍ର ନେଇ ହାଗରଙ୍କୁ ଦେଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ତାହାର କାନ୍ଧରେ ରଖି, ସହିତ ବାଳକକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ତାହାକୁ ପଠାଇଦେଲେ; ଏବଂ ସେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କରି ବେଏର-ଶେବାର ଜଙ୍ଗଲରେ ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା। ଆଦିପୁସ୍ତକ 21:10–14.

ବେଏର୍ଶେବା ଅବ୍ରାହାମଙ୍କର ଚୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଅବ୍ରାହାମ ଅବୀମେଲେକଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଏକ ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲେ।

> ସେ ସମୟରେ ଏପରି ଘଟିଲା ଯେ, ଅବୀମେଲେକ ଓ ତାହାର ସେନାଦଳର ପ୍ରଧାନ ସେନାପତି ଫୀଖୋଲ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ କହିଲେ, "ତୁମେ ଯାହା କରୁଛ, ସେ ସବୁରେ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ ସହିତ ଅଛନ୍ତି। ଏହିପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏଠାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ମୋ ପାଖରେ ଶପଥ କର, ଯେ ତୁମେ ମୋ ପ୍ରତି, ମୋର ପୁତ୍ର ପ୍ରତି, କିମ୍ବା ମୋର ପୁତ୍ରର ପୁତ୍ର ପ୍ରତି କପଟ ଆଚରଣ କରିବ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଯେପରି ଦୟା ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି କରିଛି, ସେହିପରି ତୁମେ ମୋ ପ୍ରତି ଏବଂ ଯେ ଦେଶରେ ତୁମେ ପ୍ରବାସ କରିଛ, ସେହି ଦେଶ ପ୍ରତି କରିବ।" ତାହାପରେ ଅବ୍ରାହାମ କହିଲେ, "ମୁଁ ଶପଥ କରିବି।"
>
> ଏବଂ ଅବୀମେଲକଙ୍କ ଦାସମାନେ ଜୋରକରି ନେଇଯାଇଥିବା ଜଳକୂଅଁର କାରଣରେ ଅବ୍ରାହାମ ଅବୀମେଲକଙ୍କୁ ତୀବ୍ର ଭାବେ ତିରସ୍କାର କଲେ। ତାହାପରେ ଅବୀମେଲକ କହିଲେ, ଏହି କାମ କିଏ କରିଛି ମୁଁ ଜାଣି ନାହିଁ; ତୁମେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ କହି ନଥିଲ, ଏବଂ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଏହା ବିଷୟରେ କିଛି ଶୁଣି ନଥିଲି।
>
> ଏବଂ ଅବ୍ରାହାମ ମେଷ ଓ ଗୋବତ୍ସ ନେଇ ଅବୀମେଲେଖଙ୍କୁ ଦେଲେ; ଏବଂ ସେମାନେ ଉଭୟେ ଏକ ଚୁକ୍ତି କଲେ। ଏବଂ ଅବ୍ରାହାମ ପାଳର ସାତଟି ମାଦି ମେମଣାକୁ ପୃଥକ ଭାବରେ ରଖିଲେ। ଏବଂ ଅବୀମେଲେଖ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ କହିଲେ, ତୁମେ ଯେ ସାତଟି ମାଦି ମେମଣାକୁ ପୃଥକ ଭାବରେ ରଖିଛ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ କ'ଣ?
>
> ସେ କହିଲେ, "ଏହି ସାତଟି ମେଷୀଶାବକ ତୁମେ ମୋର ହାତରୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ, ଯେପରି ସେମାନେ ମୋ ପକ୍ଷରେ ଏହାର ସାକ୍ଷୀ ହେଉନ୍ତୁ ଯେ, ଏହି କୂଅଁ ମୁଁ ଖୋଦିଛି।" ଏହି କାରଣରୁ ସେ ସ୍ଥାନର ନାମ ବେଏର୍‌ଶେବା ରଖିଲେ; କାରଣ ସେଠାରେ ସେମାନେ ଦୁହେଁ ଶପଥ କରିଥିଲେ। ଏଭଳି ସେମାନେ ବେଏର୍‌ଶେବାରେ ଏକ ଚୁକ୍ତି କଲେ; ପରେ ଅବୀମେଲେକ ଉଠିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ସେନାଦଳର ପ୍ରଧାନ ସେନାପତି ଫିଖୋଲ ମଧ୍ୟ, ଏବଂ ସେମାନେ ଫିଲିଷ୍ଟିୟମାନଙ୍କ ଦେଶକୁ ଫେରିଗଲେ। ଆଉ ଅବ୍ରାହାମ ବେଏର୍‌ଶେବାରେ ଏକ ଉପବନ ରୋପଣ କଲେ, ଏବଂ ସେଠାରେ ସଦାସ୍ଥାୟୀ ପରମେଶ୍ୱର, ଯେହୋବାଙ୍କ ନାମରେ ଆହ୍ୱାନ କଲେ।
>
> ଏବଂ ଅବ୍ରାହାମ ଫିଲିଷ୍ଟୀୟମାନଙ୍କର ଦେଶରେ ବହୁ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରବାସ କଲେ। ଆଦିପୁସ୍ତକ 21:22–34.

ବିଅର୍ଶେବା ହେଉଛି ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରତୀକ। ବାଇବେଲରେ ଅନେକ ଚୁକ୍ତି-ଇତିହାସ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁମାନେ ବିଅର୍ଶେବାକୁ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ଚୁକ୍ତି ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରେ। "ବିଅର୍"ର ଅର୍ଥ କୁଆଁ ଏବଂ "ଶେବା"ର

ଅର୍ଥ "ସାତ"। "ଶେବା" ସେହି ଏକେ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦ , ଯାହାକୁ "ସାତ ଥର" ବୋଲି ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି, ଯାହାକୁ ୱିଲିୟମ୍ ମିଲର୍ ସଠିକ ଭାବରେ ଲେବ୍ୟ ବ୍ୟ ବସ୍ଥ । ଛବିଶରେ ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ବୋଲି ବୁଝିଥିଲେ। ଏହା ହେଉଛି ସେ ଆବିଷ୍କ ।ର କରିଥିବା ସବୁଠାରୁ ପ୍ର ଥମ "କାଳ-ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀ", ଏବଂ 1863 ମସିହାରେ ପରିତ୍ୟ କ୍ତ ହୋଇଥିବା ପ୍ର ଥମ ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟ ମଧ ଏହିଥିଲା। ଯେଉଁ ଅନୁଚ୍ଛେ ଦରେ "ଶେବା" ଶବ୍ଦ ଟି ଚାରିଟି ଭିନ୍ନ ପଦରେ "ସାତ ଥର" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଛି, ସେଠାରେ "ସାତ ଥର" ଦ୍ୱ ।ରା ପ୍ର ତିନିଧିତ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଦଣ୍ଡ କୁ "ମୋର ଚୁକ୍ତ ିର ବିବାଦ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି।

> ତେବେ ମୁଁ ମଧ ତୁମମାନଙ୍କ ବିପରୀତରେ ଚାଲିବି, ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କ ପାପର କାରଣେ ସାତଗୁଣ ଅଧିକ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବି। ଏବଂ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ତଲୱାର ଆଣିବି, ଯାହା ମୋର ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରତିଶୋଧ ସାଧିବ; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ନିଜ ନିଜ ନଗରମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏକତ୍ରିତ ହେବ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧରେ ମହାମାରୀ ପଠାଇବି; ଏବଂ ତୁମେ ଶତ୍ରୁର ହାତରେ ସମର୍ପିତ ହେବ। ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ୨୬:୨୪, ୨୫।

"ସାତ ଥର" ବୋଲି ଯାହାର ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଯାହା ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା ଛବିଶରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିୟମର "ବିବାଦ"କୁ ସୂଚିତ କରେ, ସେହି ଶବ୍ଦ—ଯାହା ବେଏର୍-ଶେବା ଶବ୍ଦରେ "ଶେବା" ରୂପେ ରହିଛି—ଦାନିୟେଲ ପୁସ୍ତକରେ ମଧ ଦୁଇଥର ଅନୁବାଦ ହୋଇଛି: ଏକଥର ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଲିଖିତ "ଶପଥ" ଭାବେ, ଏବଂ ଆଉ ଏକଥର "ଅଭିଶାପ" ଭାବେ। "ଶପଥ" ଏବଂ "ଅଭିଶାପ" ଉଭୟର ଅନୁବାଦ "ଶେବା" ଶବ୍ଦରୁ ହୋଇଛି, କାରଣ ଏହା କେବଳ 'ସାତ' ଅର୍ଥ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହାରେ ଏକ ନିୟମ କିମ୍ବା "ଶପଥ"ର ଧାରଣା ମଧ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି, ଯାହା ଭଙ୍ଗ ହେଲେ "ଅଭିଶାପ" ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ।

> ହଁ, ସମସ୍ତ ଇସ୍ରାଏଲ ତୁମ ନିୟମକୁ ଲଂଘନ କରିଛନ୍ତି, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ସେମାନେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ତୁମ ସ୍ୱରକୁ ମାନିଲେ ନାହିଁ; ତେଣୁ ଆମ ଉପରେ ସେହି ଶାପ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଲିଖିତ ସେହି ଶପଥ ଢାଳିଦିଆଯାଇଛି, କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପାପ କରିଛୁ। ଦାନିଏଲ ୨:11।

"ଶେବା" କିମ୍ବା ସାତ—ଯାହା ବେଏର୍-ଶେବାରେ ଏକ କୂଅାଁ ପାଖରେ ଅର୍ପିତ ସାତଟି ମେଷଶାବକଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରୁଥିଲା—ସେହିଟି ଚୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୁକ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ଶପଥ, ଏହା ଘୋଷଣା କରେ ଯେ, ଆଜ୍ଞାପାଳନକାରୀମାନେ ବଞ୍ଚିବେ ଏବଂ ଅନାଜ୍ଞାକାରୀମାନେ ମରିବେ।

ବିଅର୍ଶେବା ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଚୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତୀକୀକୃତ କରେ। ଏହିପରି, ଆମୋସ ଆଠର "ସୁନ୍ଦର କୁମାରୀମାନେ", ଯେମାନେ ମାଥିଉ ପଚିଶର "ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ" ମଧ ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ଦାନିଏଲ ବାରର "ଦୁଷ୍ଟମାନେ" ମଧ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ "ସମରିୟାର ପାପ" ନାମରେ ଶପଥ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଯିଜେବେଲଙ୍କ ଚିହ୍ନ (ପାପାସୀ) ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାର ଶପଥ କରୁଛନ୍ତି, ଯିଏ ଆହାବ୍(ସଂଯୁକ୍ତ ଜାତିସଂଘ) ସହିତ ବ୍ୟଭିଚାର କରିଛି ଏବଂ ଯିଏ ପଶୁର ପ୍ରତିମା (ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର) ଉପରେ ଶାସନ କରେ।

ଯେତେବେଳେ ସେହି ସମାନ "ସୁନ୍ଦରୀ କୁମାରୀମାନେ" କହନ୍ତି, "ହେ ଦାନ, ତୋର ଦେବତା ଜୀବନ୍ତ ଅଛନ୍ତି," ସେମାନେ ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀ (ଆହରୋନ ଓ ଯେରୋବୋଆମ) ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ବଛୁରର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିମା ସମ୍ମୁଖରେ ନମନ କରୁଛନ୍ତି। ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରଟି ପଶୁର ପ୍ରତିମାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା କଳିସିଆ ଓ ରାଜ୍ୟର ସଂଯୋଗ ଅଟେ।

ଯେତେବେଳେ ସେହି ସମାନ କୁମାରୀମାନେ ବେର୍ଶେବାର "ରୀତି" "ଜୀବିତ ଅଛି" ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, ସେଠାରେ "ରୀତି" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ହେଉଛି "ପଥ"। ଏହା ସେହି ଏକେଇ ଶବ୍ଦ ଯାହା ଯିରିମିୟ 6:16 ରେ "ପୁରୁଣା ପଥ"ର "ପଥଗୁଡ଼ିକୁ" ଚିହ୍ନିତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି। ସେହି କୁମାରୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ସେମାନେ ପଶୁର ପ୍ରତିମା ସମ୍ମୁଖରେ ନମନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାହାର ଅଧିକାରର ଚିହ୍ନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ ସେମାନେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି। ସେମାନେ ଉନ୍ମତ୍ତଭାବରେ "ପୂର୍ବ" ଓ "ଉତ୍ତର" ଏବଂ "ସମୁଦ୍ରରୁ ସମୁଦ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ" ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଇଧରୁ-ସେଧରୁ ଦୌଡ଼ୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ତଥାପି ନିଜମାନଙ୍କୁ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ବୋଲି ଦାବି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଦେରି ହୋଇଯାଇଛି।

> କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବ ଦିଗରୁ ଓ ଉତ୍ତ ର ଦିଗରୁ ଆସୁଥିବା ସମ ୍ବାଦ ତାହାଙ୍କ ୁ ବିଚଳିତ କରିବ; ତେଣୁ ସେ ଅନେକଙ୍କ ୁ ଧ୍ୱ ଂସ କରିବାକୁ ଓ ସମ୍ପ ୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନାଶ କରିଦେବାକୁ ମହା କ୍ରୋ ।ଧରେ ପ୍ର ସ୍ଥ ।ନ କରିବ। ଏବଂ ସେ ସମୁଦ୍ର ଦ୍ୱ ୟର ମଧ ରେ ସେହି ଗୌରବମୟ ପବିତ୍ର ପର୍ବତରେ ନିଜ ରାଜପ୍ର ।ସାଦର ତମ୍ବୁଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥ ।ପନ କରିବ; ତଥାପି ସେ ନିଜ ଶେଷକୁ ପହଞ୍ଚ ିବ, ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ। ଦାନିଏଲ 11:44, 45.

ସେହି କୁମାରୀମାନେ ଏହି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇଟି ପଦର ସନ୍ଦେଶକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି। ଶେଷ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶ, ଯାହା ଅନ୍ତ ସମୟରେ ୧୯୮୯ ମସିହାରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ, ଯେପରି ଦାନିଏଲ ୧୧:୪୦ରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି, ପୂର୍ବତନ ସୋଭିଏତ ସଂଘକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା "ଦେଶମାନେ" ପୋପତନ୍ତ୍ର ଓ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ୱାରା ଭାସାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲେ, ସେହି ସନ୍ଦେଶ ପୋପତନ୍ତ୍ରର ଶେଷ ଉଦୟ ଓ ପତନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏହି ଦୁଇଟି ପଦରେ ପୂର୍ବ ଓ ଉତ୍ତର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ସନ୍ଦେଶ ଉତ୍ତରର ରାଜାଙ୍କୁ (ପୋପଙ୍କୁ) କ୍ରୋଧିତ କରେ, ଏବଂ ଶେଷ ନିର୍ଯାତନା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ; ଏହା ୪୫ତମ ପଦରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ଯେତେବେଳେ ପୋପତନ୍ତ୍ର "ତମ୍ବୁମାନଙ୍କୁ" ସ୍ଥାପନ କରେ, ଯାହା ଏକ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦରୁ ଆସିଛି, ଯାହାର ଅର୍ଥ "ତମ୍ବୁ"; (ତମ୍ବୁ ଗିର୍ଜାର ଏକ ପ୍ରତୀକ), କିନ୍ତୁ ସେହି ତାଙ୍କ "ପ୍ରାସାଦ"ର "ତମ୍ବୁ," ଯାହା ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେ ଯେଉଁଠାରେ ସେହି ତମ୍ବୁକୁ ସ୍ଥାପନ କରେ, ଯାହା ଗିର୍ଜା ଓ ରାଜ୍ୟର ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, କିମ୍ବା ଯୋହନ ଯେପରି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟରେ ଏହାକୁ କୁହନ୍ତି, ପଶୁର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି, ସେହି ସ୍ଥାନ "ସମୁଦ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ," ବହୁବଚନରେ, ଅଟେ। ସୁନ୍ଦର କୁମାରୀମାନେ ଦାନିଏଲ ୧୧ର ୪୪ ଓ ୪୫ ପଦରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଶେଷ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦରେ ମିଖାଏଲ ଉଠି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଅନୁଗ୍ରହର ସମୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏ। ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ଆମୋସ ୮:୧୪ କୁହେ ଯେ ସୁନ୍ଦର କୁମାରୀମାନେ "ପଡ଼ିଯିବେ, ଏବଂ ପୁଣି କେବେ ଉଠିବେ ନାହିଁ।"

ଯେ ସମୟରେ ସୁନ୍ଦରୀ କୁମାରୀମାନେ ପଶୁର ପ୍ରତିମାକୁ ନମସ୍କାର କରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ସପ୍ତମ-ଦିନର ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, ସେହି ସମୟରେ ଯୋହନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଏମିତି ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଭାବେ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଯିହୂଦୀ ବୋଲି କହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ସେମାନେ ତେଣୁ ନୁହନ୍ତି। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ସନ୍ତାନ ବୋଲି ଦାବି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମିଥ୍ୟା କହୁଛନ୍ତି।

> ଦେଖ, ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଯିହୂଦୀ ବୋଲି କହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯିହୂଦୀ ନୁହନ୍ତି, ବରଂ ମିଥ୍ୟା କହନ୍ତି—ଶୟତାନର ସମାଜଘରର ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଏପରି କରିବି ଯେ ସେମାନେ ଆସି ତୁମ ପାଦତଳେ ନତ ହୋଇ ଉପାସନା କରିବେ, ଏବଂ ଜାଣିବେ ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ପ୍ରେମ କରିଅଛି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 3:9।

ସେମାନେ ପାପତ୍ୱର ଚିହ୍ନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନେ ତାହାର ଚରିତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଯିହୁଦୀ ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, କିମ୍ବା ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ସବ୍ବାଥ-ପାଳନକାରୀ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହା ପରେ ସେମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ପୋପଙ୍କର ଚରିତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ" ବସେ। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, କିମ୍ବା ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ମନ୍ଦିରରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପୋପ ଯେତେଟା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ନୁହେଁ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେତେଟା ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ନୁହେଁ।

"ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ" ଖୋଜିବା ପାଇଁ "ଏପାରୁ ସେପାର" ଧାଇଁ ଫିରୁଥିବାମାନେ, ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରେ ଚିହ୍ନିତ "ଜ୍ଞାନୀ" ନୁହନ୍ତି—ବରଂ ସେମାନେ "କୁମାରୀମାନେ" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ। ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ସେହି ପଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଭ୍ରମଣ କରୁଥିବା, ଭୁଖା ଓ ତୃଷ୍ଣାରେ ମରୁଥିବାମାନେ "ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ"କୁ "ବୁଝୁ" ନାହାନ୍ତି, କାରଣ ସେହି ପଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ସେମାନେ ଠିକ ସେହି ବସ୍ତୁକୁ ହିଁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି। ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ସେହିଟି ହେଉଛି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତ ବାର୍ତ୍ତା; ଏବଂ ମୂର୍ଖ, ଦୁଷ୍ଟ କିମ୍ବା "ସୁନ୍ଦର କୁମାରୀମାନେ" ସେମାନେ, ଯେମାନେ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରୁ ବଢ଼ିଥିବା ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିନଥିଲେ। ମାଥିଉ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିବା ପରି, ବିବାହକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆବଶ୍ୟକ ତେଲ ଥିଲା ନାହିଁ।

ସେହି "ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ " ହେଉଛି ଅନୁଗ୍ର ହକାଳର ଶେଷ। ଆମୋସଙ୍କ "କୁମାରୀମାନେ", ଯେଉଁମାନେ ସେହି ପଦ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ରୁଟି (ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ବାକ୍ୟ) ଓ ଜଳ (ପବିତ୍ର ଆତ୍ମ ।) ଖୋଜୁଛନ୍ତ ି, ସେମାନେ ଦାନିଏଲଙ୍କ "ଦୁଷ୍ଟ ", ଯେଉଁମାନେ "ବୁଝିନାହାନ୍ତ ି"।

ସେମାନେ ମାଥିଉଙ୍କ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ଏହିପରି ତିନିଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସମ୍ମିଳିତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପରିଚିତ ହୁଅନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ଯେ ବିବାହ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବାର ସେମାନଙ୍କର ସୁଯୋଗ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବିବାହ ଉତ୍ସବକୁ ଯିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପୋଷାକ ନାହିଁ; କାରଣ ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେଉଥିବା ବିଶେଷ ବାର୍ତ୍ତାକୁ "ଶୁଣିବାକୁ" ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ। ଯେ ସମୟରୁ ବିଶେଷ ବାର୍ତ୍ତା ଉନ୍ମୋଚିତ ହୁଏ, ସେହି ସମୟରୁ ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେଉଛି ପରିତ୍ରାଣ ପାଇଁ ଶେଷ ଆହ୍ୱାନର ସମୟ। ସେହି ସମୟକୁ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, "ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦେରି ହୋଇଗଲା!" ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା।

> "ଏକ ଜଗତ ଦୁଷ୍ଟତାରେ, ଠକେଇ ଓ ଭ୍ରମରେ, ମୃତ୍ୟୁର ଛାୟାର ମଧ୍ୟରେହି ପଡ଼ି ରହିଛି,—ନିଦ୍ରିତ, ନିଦ୍ରିତ। ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ କାହାର ଆତ୍ମା ବିୟୋଗବେଦନା ଅନୁଭବ କରୁଛି? କେଉଁ ସ୍ୱର ସେମାନଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିପାରିବ? ମୋର ମନ ଭବିଷ୍ୟତ ଦିଗକୁ ବହି ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସଙ୍କେତ ଦିଆଯିବ। 'ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ବାହାରିଯାଅ।' କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ନିଜ ଦୀପଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ତେଲ ଅର୍ଜନ କରିବାରେ ବିଳମ୍ବ କରିଥିବେ, ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦେରି ହେବା ପରେ ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ତେଲ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀକୀକୃତ ଚରିତ୍ର ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ।" Review and Herald, February 11, 1896.

ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଉପମାଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ରେଖାରେ ତେଲ ଚରିତ୍ରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, କିନ୍ତୁ "ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତେଲ" ଏବଂ "ପବିତ୍ର ତେଲ" ମଧ୍ୟ "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା"ର ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

> "ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଭିଷିକ୍ତଜନମାନେ, ଏକ ସମୟରେ ସାତାନଙ୍କୁ ଆବରଣକାରୀ କେରୁବ ଭାବେ ଯେ ସ୍ଥାନ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେହି ସ୍ଥାନ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି। ତାଙ୍କ ସିଂହାସନକୁ ପରିବେଷ୍ଟନ କରି ରହିଥିବା ପବିତ୍ର ସତ୍ତାମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ପ୍ରଭୁ ପୃଥିବୀର ନିବାସୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକ ନିରନ୍ତର ସଂଯୋଗ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି। ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତେଲ ସେହି ଅନୁଗ୍ରହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ଦୀପମାନଙ୍କୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଯୋଗାଇ ରଖନ୍ତି, ଯେପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ଟିମିଟିମି କରି ନିଃଶେଷ ନ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ। ଯଦି ଏହା ନ ହୋତ ଯେ ଏହି ପବିତ୍ର ତେଲ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଢାଳାଯାଉଛି, ତେବେ ଅଶୁଭ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରହିଥାନ୍ତା।"

> "ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱର ଆମ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁନାହୁଁ, ସେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ଅସମ୍ମାନିତ ହୁଅନ୍ତି। ଏପରିକରେ ଆମେ ସେହି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତୈଳକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛୁ, ଯାହାକି ସେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଢାଳିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ଯେହେତୁ ତାହା ଅନ୍ଧକାରରେ ଥିବାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିବ। ଯେତେବେଳେ ଏହି ଡାକ ଆସିବ, 'ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ବାହାରିଯାଅ,' ସେତେବେଳେ ଯେମାନେ ପବିତ୍ର ତୈଳକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନାହାନ୍ତି, ଯେମାନେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହକୁ ଲାଳନ କରିନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପରି ଜାଣିବେ ଯେ ସେମାନେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜେ ତୈଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଶକ୍ତି ନଥାଏ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଧ୍ୱଂସପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଏ, ଯଦି ଆମେ ମୋଶାଙ୍କ ପରି ବିନୟ କରୁ, 'ମୋତେ ତୁମ ମହିମା ଦେଖାଅ,' ତେବେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ ଆମ ହୃଦୟମାନଙ୍କରେ ଓତପ୍ରୋତ ହେବ। ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନଳମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତୈଳ ଆମ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚାଯିବ। 'ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ପରାକ୍ରମଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୋର ଆତ୍ମାଦ୍ୱାରା, ସେନାବାହିନୀଙ୍କ ପ୍ରଭୁ କହୁଛନ୍ତି।' ଧର୍ମସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କିରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ ଜଗତରେ ଜ୍ୟୋତିରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଅନ୍ତି।" Review and Herald, July 20, 1897.

ଆମୋସରେ "ଏପଟେ ସେପଟେ ଦୌଡ଼ୁଥିବା" ଲୋକମାନେ ସେହି ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ କରନ୍ତି, ଯାହା ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କର ସେହି ଶ୍ରେଣୀକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯେମାନେ "ସମୟ ନିକଟରେ ଆସିଛି" ବୋଲି ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରୁ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଥିବା ବିଶେଷ ବାର୍ତ୍ତାକୁ "ବୁଝିବା" ପାଇଁ ନିଜମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି।

“ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସଙ୍କଟପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟରେ ବାସ କରୁଛୁ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଜଣେ ମଧ୍ୟ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। କେହି ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଉଦାହରଣକୁ ଅନୁସରଣ ନ କରନ୍ତୁ, ଏବଂ ଏହା ଭାବି ନ ରୁହନ୍ତୁ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ଦୃଢ଼ ରହିବା ପାଇଁ ଚରିତ୍ରର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଅର୍ଜନ କରିବାର ପୂର୍ବରୁ ସଙ୍କଟ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ସୁରକ୍ଷିତ ହେବ। ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ଡାକାଯାଇ ପରୀକ୍ଷା କରାଯିବାବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଧର୍ମିକତାକୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଦେରି ହୋଇଯିବ। ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଧର୍ମିକତାକୁ ପରିଧାନ କରିବାର ସମୟ,—ସେହି ବିବାହବସ୍ତ୍ର, ଯାହା ତୁମକୁ ମେଷଶାବକଙ୍କ ବିବାହ ଭୋଜରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାଯୋଗ୍ୟ କରିବ। ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ, ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ ତେଲ ପାଇଁ ବିନୟ କରୁଥିବା ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କ ଅନୁରୋଧରେ ତାହା ପାଇବାରେ ବିଫଳ ହେଉଥିବା ଭାବେ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି। ଏହା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ, ଯେମାନେ ସଙ୍କଟକାଳରେ ଦୃଢ଼ ରହିବା ପାଇଁ ଚରିତ୍ର ବିକଶିତ କରି ନିଜମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନାହାନ୍ତି। ଏହା ଯେପରି ସେମାନେ ନିଜ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କୁହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ତୁମର ଚରିତ୍ର ଦିଅ, ନହେଲେ ମୁଁ ନଷ୍ଟ ହେବି। ଯେମାନେ ଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ, ସେମାନେ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ଟିମିଟିମି କରୁଥିବା ପ୍ରଦୀପମାନଙ୍କୁ ନିଜମାନଙ୍କର ତେଲ ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ। ଚରିତ୍ର ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣୀୟ ନୁହେଁ। ଏହାକୁ କିଣା ବା ବିକ୍ରୟ କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ; ଏହାକୁ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ପରୀକ୍ଷାକାଳର ଘଣ୍ଟାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଧର୍ମିକ ଚରିତ୍ର ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସେ ଏପରି କୌଣସି ପଥ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିନାହାନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ମଣିଷ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ ସେହି ଚରିତ୍ର ଦେଇପାରିବେ, ଯାହା ସେ କଠିନ ଅନୁଭବମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାଇ, ମହାନ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖରୁ ପାଠ ଶିଖି ବିକଶିତ କରିଛନ୍ତି, ଯେପରି ସେ ପରୀକ୍ଷାରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଏପରି ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିବେ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ଅସମ୍ଭବତାର ପର୍ବତମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସରାଇ ପାରିବେ। ପ୍ରେମର ସୁଗନ୍ଧକୁ ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଇବା,—ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ କୋମଳତା, କୌଶଳ, ଏବଂ ଅଦମ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଇବା—ଅସମ୍ଭବ। ଜଣେ ମଣିଷର ହୃଦୟ ପକ୍ଷରୁ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱର ଓ ମାନବତା ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ଉଣ୍ଡେଇ ଦେବା ଅସମ୍ଭବ।”

“କିନ୍ତୁ ସେହି ଦିନ ଆସୁଛି, ଏବଂ ଏହା ଆମ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଆସିଛି, ଯେତେବେଳେ ଚରିତ୍ରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବିଶେଷ ପ୍ରଲୋଭନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ହେବ। ଯେମାନେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରତି ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ରହିବେ, ଯେମାନେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସର ଅଭ୍ୟାସ କରିବେ, ସେମାନେ ସେଇ ଲୋକ ହେବେ ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଘଣ୍ଟାଗୁଡ଼ିକରେ ପରୀକ୍ଷା ଓ କଷ୍ଟଭୋଗରେ ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସଦୃଶ୍ୟତାନୁସାରେ ଚରିତ୍ର ଗଢ଼ିଥିଲେ। ସେମାନେ ସେଇ ଲୋକ ହେବେ ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ଘନିଷ୍ଠ ପରିଚୟ ଉନ୍ନତ କରିଥିଲେ, ଯେମାନେ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଓ ଅନୁଗ୍ରହ ଦ୍ୱାରା ଦୈବୀ ସ୍ୱଭାବର ଅଂଶୀଦାର ହୋଇଥାନ୍ତି। କିନ୍ତୁ କୌଣସି ମାନବ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ହୃଦୟର ଭକ୍ତି ଓ ମନର ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଗୁଣ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ, ଏବଂ ତାହାର ଅଭାବଗୁଡ଼ିକୁ ନୈତିକ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପୂରଣ କରିଦେଇପାରେ ନାହିଁ। ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଅନ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ କିଛି କରିପାରୁ, ଯଦି ଆମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟସଦୃଶ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଉ, ଏବଂ ଏପରିଭାବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହିପରି ଧର୍ମିକତା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାରେ ପ୍ରଭାବିତ କରୁ, ଯାହା ବିନା ସେମାନେ ବିଚାରକାଳରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ। ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନାପୂର୍ବକ ଚରିତ୍ର-ଗଠନର ଏହି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟକୁ ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଦୈବୀ ଆଦର୍ଶାନୁସାରେ ନିଜମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଗଢ଼ିବା ଉଚିତ।” The Youth’s Instructor, January 16, 1896.